

Τίρι λίρι, τίρι λίρι,
τοῦ Δραγούμη πανηγύρι.

Πολλή ἀσπίλα μὲ ζουρνὰ καὶ τουμπελίγια φθάνει...
μὴ 'στὸ Παλάτι τάχατε καλοῦν τὸν Δεληγιάννη
κι' οἱ φίλοι μὲ λαλούμενα τὸν πᾶνε καὶ παντιέραϊς,
καθὼς σ' ἐκείναις τῆς παλαιᾶς τῆς δόξας τοῦ ἡμέρις ;
μὴ τάχατε θὰ κάμωμε καινούρια ἐκστρατεία ;
μήπως ὁ Ρόκος ἔκαμε καμμιά δημοκρατία ;

Οὔτε ὁ δόλιος Θεόδωρος 'στὸ βασιλεῖα πηγαίνει,
οὔτε μὲ ρόδα καὶ γλυκὰ τὸ κόμμα του τὸν ραίνει,
οὔτε θὰ κάμωμε καμμιά καινούρια ἐκστρατεία,
οὔτε ἀκόμη ἔγινε κι' εἰδῶ δημοκρατία.
Δραγούμης 'βγήκε βουλευτὴς 'στὰ Μίγαρα καὶ πάλι,
καὶ ὁ Μαλίας ἔμεινε 'στὸ πρῶτο του τὸ χάλι.

Δραγούμης άσπροπρόσωπος νικά και ξεφαντώνει.
 Δραγούμης όλους 'στό φτερό τους μεγαρείς σηκώνει,
 Δραγούμης πρώτος τόν χορόν στεφανωμένος σέρνει,
 Δραγούμης 'στην πρωτεύουσαν τὰ Μέγαρα μας φέρνει,
 Δραγούμης καμαρόνεται και τή βουλή φερμάρει,
 Δραγούμης άναφυκτικά διάφορα τρατάρει.

Οί μεγαρίται έρχονται, μαζί κι' οί Κουντουριώταις,
 μέ φουστανέλαις κάτασπρες, μέ φέσια και καπόταις,
 μαζί μέ τής φυχμήλις των, μαζί μέ τὰ ταγάρια,
 κι' είν' όλοι των λεβέντηδες, κι' είν' όλοι παλληκάρια
 Κι' άλλοίμονο 'τόν άμοιρο εκείνο πού τολμήσθ
 νά τους κυττάξθ άγρια και νά τους φοβερίσθ.

«Ζήτ' ό Τρικούπης» δυνατά 'στό στάδιον φωνάζουν
 τους βλέπουν χωροφύλακες, αλλά μιλιά δέν βγάζουν,
 τους βλέπει και ό Κατσανδρής και τόπο τους άνοίγει,
 γιατί οί τρισκατάρτοι δέν είναι και όλίγοι,
 τους βλέπει και τ' άμέτρητο του Δεληγιάννη κόμμα,
 και δίδει τόπον τή όργθ κι' εύθύς σφαλθ τό στόμα.

Κανείς μιá λέξι δέν τολμά εμπρός των νά προφέρθ,
 γιατί καθείς παλληκαράς τής πρωτεύουσθς ξέρει
 πώς άποκάτω 'στής πλατειάς εκείναις φουστανέλαις
 κάτι κουμπούραις κρύβονται και κάτι μαναθέλαις,
 όπου 'μπορεί κι' ή θεία των μονάχθ νά σέ κάνθ
 νά λησμονήσθ μιá στιγμή κι' αυτόν τόν Δεληγιάννη.

Γνωρίζουν πώς τὰ Μέγαρα ποτέ δέν χωρατεύουν,
 γνωρίζουν ότι τόν καυθά μέ τό κερύ γυρεύουν,
 γνωρίζουν πώς κτυθά βαρειά και τών παιδιών τό χέρι,
 πώς είν' έπίφοβο πολύ Κουντουριωτών άσκέρι,
 Και όλ' οί Ντεληγιάννηδες μέ σιωπή και φρίκη
 κυττάζουν τήν άνέλπιστη του άντιπάλου νίκη.

'Ω δύναμις σέ προσκυνώ ! .. άπ' όπου κι' άν διαβαίνθς,
 είσαι μεγάλη, σεβαστή, και όλους μας θουβαίνεις
 κι' ενθ για τόν Χαρίλαο κατάραις άπαγγέλλουν
 και 'στό σκαμνί όγρήγορα νά τόν καθίσουν θέλουν,
 έσύ για τέτοια πράγματα καθόλου δέν τρομάζεις,
 περνάς εμπρός εις τή βουλή και ζήτω του φωνάζεις.

Έως και ή Πηνόξ άκόμη
 κτήμα ένός Τοτόμη.

Τί τήν θέλετε τήν Πνύκα και εις τί μας χρησιμεύει ;
 τέτοια πράγματα τί θέλει και ή σήμεραν 'Ελλάς ;
 'στό άρχαίον τουτο βήμα ποίος τώρθ ρητορεύει ;
 έρητόρευσε μονάχα τρεις φοραίς ό Δαμαλας.
 Τί τήν θέλετε τήν Πνύκα, άφού τώρθ έλευθέρως
 είναι στάδιον ρητόρων κάθε δρόμος, κάθε μέρος.

Τί τήν θέλετε τήν Πνύκα ;... ό Τοτόμης άς τήν πάρθ,
 άς μη ζώμεν μ' άναμνήσεις και συγκίνησιν καμμίαν,
 άς μη μείνη ένα μόνον του παληού καιρού λιθάρι,
 άς άρκούμεθα 'στού Σίνα τήν βωθθ 'Ακαδημίαν.
 Κάτω πιά οί Παρθενώνες, κάτω Πνύκες, κάτω Στήλαι,
 κι' άς φανώμεν έμεις μόνον τής εύκλείας μας οί Σύλλαι.

Τί τήν θέλετε τήν Πνύκα ; τόσαις δόξαις τί μας κάνουν ;
 μήπως ήλθε καν όλίγη 'στην 'Ελλάδα εύτυχία ;
 τί χρειάζονται ή δόξαις ;... εις έμας μονάχα φθανουν
 χαθιαρόχανα καμπόσα και πολλά ούροδοχεία.
 'Ας θαυμάζουν βλάκες ξένοι πρό των τόσων μας μνημάτων,
 κι' εις καμπόσαις παληοπέτραις άς 'ξοδεύουν τόν παρθ των.

Τό άρχαίον μεγαλείον δέν μου λέτε τί μας δίνει ;
 έμεις θέλομεν μονάχα νά μην πάθθ κι' ή σταφίς,
 έμεις θέλομεν έκθυμως ίσοζύγιον νά γίνθ,
 είμεθ' άνθρωποι του κόσμου, του παρθ και τής τρυφθς.
 Τί τήν θέλετε τήν Πνύκα ; τί τήν βλέπομεν άκόμη ;
 άς τήν φέρουν άνω κάτω τὰ φουρνέλα του Τοτόμη.

Ποίος πλέον ένθυμείται τόν Φειδίαν και 'Ικτινον ;
 ποίος πλέον άνατρίχει εις αιώνας παλαιούς ;...
 άν οί πρόγονοι εκείνοι ήμων όλων των 'Ελλήνων
 εις πικρόλλους και ποικίλους έθυσίαζον θεούς,
 μά για 'μας τους άπογόνους θεός ένας δέν ύπάρχει,
 κι' ώς θεός μας και ώς δόξα ή κλοπή και μόνον άρχει.

Τίνες είναι οί γελοίοι των άρχαίων θιασώται ;
 τίς άκούει του μεγάλου Δημοσθένους τήν φωνήν ;
 'στην 'Ακρόπολιν τριγύρω βόσκουν γαίδαροι Πλακιώται
 και ύβρίζουν άναισθήτως τόσην δόξαν φαινήν.
 Και παρέρχονται οί μήνες, και παρέρχεται ό χρόνος,
 και κοπρίζεται ή δόξα των προγόνων μας άφθόνως.

Τί τό θέλομεν τρώντι τής Πνυκός τ' άρχαίον βήμα ;
 άς τήν πάρθ όποιος θέλει και άς γίνθ ό, τι γίνθ...
 εις λαόν μαλακισμένον δέν αξίζει τέτοιο κτήμα,
 δέν άρμόζει τόση δόξα εις μεσίτας και εις κτήνη.
 Δικασται και βουλευφόροι δώσετε τήν 'τόν Τοτόμη,
 κι' άν έθύμωσε όλίγον, άς ζητήσωμεν συγγνώμη.

Νά και άλληλογραφία,
 δίχως γνώσι και σοφία.

Εις Mitwitz—Τήν εικόνα σας παντου κυττάζω μόνος,
 κι' έζήτησα τήν καλλονήν εις στίχους ν' άντιγράψω,
 μά τό άντίγραφον πολύ άπείχε τής εικόνας,
 και είπα προτιμότερον τους στίχους μου νά κάψω.

"Οποιος θριακλής γυρεύει καπνό πρώτης για ραχάτι,
 θαύρθ 'στό Καπνοπωλείον Περικλέους Μενιδάτη,
 κάτω του Ξενοδοχείου του γνωστού τής Μασσαλίας
 κι' εις τόν δρόμον του Διάλου... ταύτα χάριν άκριθείας.

Του Ρωμηού μας τό γρακείο—μέσα 'στό τυπογραφείο
 του Σακουριανού κατίθθ —κι' από τουδε συνορεύει
 μέ τής βρώμας των Χυτειών—μ' ένα κάποιον Φαρμακείον,

Καφενέ των •Εύ Φρονούντων—νύκτα 'μέρα συζητούντων,
 μέ μπακάληδες καμπόσους, —πατζατζήδες άλλους τόσους,
 μ' ούρητήρια, σαντούρια —και μιá μάνδρα μέ γαιθούρια.